

Táta můj mi říkal

Zelenáči Mirka Hoffmanna

A

Přijdou ti chvíle, kdy sám se cítíš

D

E

jako v plotě kůl, pak ve snách zase vidíš,

A

tátu s fajfkou, mámu, plný stůl.

Svůj rodný dům pod strání
a dlouhou šňůru s prádlem běleným,
máš chuť vzít kočku do klína,
když z došků dírou z komína jde dým.

A

D

Kdo mě moje síly vrátí, kdo mě vrátí rodný dům,

E

A

kdo tu dlouhou cestu zkrátí k dětským snům.

D

Táta můj mi tenkrát říkal, když jsem balil ranec svůj:

E

D A

Ještě rád se domů vrátíš, pamatuj.

Můj vlas už svítí jen barvou mraků,
z kterých neprší, kde jsou ty doby draků
a honiček za vsí na návrší.

Teď nohy mě už stěží donesou od okna ke dveřím,
a když oči v dáli tápají, rty slova táty šeptají: už věřím.

Že se moje síly vrátí, že se vrátím v rodný dům,
že se dlouhá cesta zkrátí k dětským snům.

To mě tenkrát táta říkal, když jsem balil ranec svůj:
Ještě rád se domů vrátíš, pamatuj.